

ORBÁN ENIKŐ

távolság

(1)

*szoknyám szélétől szoknyája széléig
félévnyi virtuál köldöksinór,
arcon simítás, szíven köpés,
lepedőtépés, bőrszaggatás,
csendes, romantikátlan naplemente,
reggeli kávé és kihűlt krumpliszta-tánc
a sötétben, a teraszon, a kötélén
lóg a telefontémaság, a méregpohár
és a dolgok, amikről soha semmilyen
körülmény között, például, hogy
szoknyám szélétől szoknyája széléig
hány nőben mérhető még a távolság?*

(2)

*szoknyám szélétől szoknyája széléig egy államhatár,
autóstop, seftelők, kufárok, balkán benzinkutak,
mentolos kávé egy kisváros teraszán,
mert a következő buszon rajta leszek én is,
most még más szoknyáján, ölen, szíven motoz,
fogynak a kilométerek, a városok,
milyen furcsán idegen-ismerős ez a táj,
otthonnak nevezném, ahhoz épp elég elcseszett ez a
kihűlt krumplis tészta és reggeli kávé közötti pár órás
lélekgyilkolás.
A fogkefeje a fürdőszobádban.
Öved csatjától
öve csatjáig
ugyanez visszafelé.*

ORBÁN ENIKŐ (1990, Csík-szereda) a marosvásárhe-lyi Művészeti Egyetem teatrológia szakán végzett. Azóta a temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház állandó munkatársa, sajtó-és pályázati referense, alkalmi dramaturgja. A Bánsági Vándorszínház társalapítója. Kény-szeresen figyeli a kis és nagy összefüggéseket. Hajlamos túlelemezni. Egy kisfiú anyukája.

(3)

te csak vizet iszol, mondtad, mert
emlékezni szeretnél holnap is, majd
ha nehezek lesznek és az átlagnál kicsit
hosszabbak a kilométerek
szoknyám szélétől szoknyája széléig,
egyenként kihúzgáltam a hajszálakat
a számból, gyerekkoromban rágtam a végét,
tengeríze volt, pedig
sosem láttam még a tengert, csak te
meséltél nekem róla, beleszóltad a hullámokat
a hajszálak közé, majd becsukott szemmel
húztam meg kettőnk helyett is a borosüveget,
mert kiszáradt a szám a hosszú hallgatástól,
te meg csak ültél, szoknyám szélénél motoztál
valamit, számodra ismerős, nekem még új
a mozdulat, amivel magadhoz rántod az ölem,
hogy félrenyelem a bort, és oda a romantika,
szoknyám szélétől szoknyája széléig viszed
magad megadni nőnek, kilométernek, fülbesuttogásnak,
vörösboros hajnali lopva szeretésnek

ez már romantika

mégis mit mondhatnék, kérded,
és közben fogod a lábam,
ahogy ülünk, a naplemente,
te meg én,
a nagykönyv szerint ez már romantika,
soktényezős, elbaszott geometria,
valami mértani test, egyenlet, vektor,
ha kivonjuk magunk a hétköznapiak
lassú folyamából,
a kilométerekből, a telefon másik végén
lévő jelentőségteljes hallgatásból,
amikor tudod, hogy tudja, és tudja, hogy tudod...
mert mi másért is volna, hogy már
nem bizsereg, dobban, nedvesedik,

szorul a hurok, és rád gondolok
most is, látod, pedig illőbb volna, ha rá...
szívet összetörni, húúnek, szerelmesnek
lenni sosem tudtam úgy őszintén igazán,
s az, hogy ez így most, s az, hogy legutóbb is már...
hiszen úgyis tudod.
akkor meg minek beszélni róla?

mellkastól fölfelé

ha most megkarcolnának,
patakokban folynál belőlem,
akár a genny, mert
elfertőződött sebnek,
kelésnek tartalak szívem
bal pitvarán. Mióta itt vagy,
mióta így vagyok,
hiába pumpálja a szív
a karokba az ölelni-,
az ölekbe a szaporodni vágyást,
csak félútig jut el a szándék,
és mellkastól felfelé
megvetemednek a szavak.
mondhatná, akár azt is, hogy
hiányodtól hülyét kapok, holott
jöllehet, ez sem több, mint múltó
szándék muskátli szívem ablakán.

mert

Mert te sosem csókolhatod ki a fényt a számból.
Mert benned nem elég erős a múlt illata.
Mert neked hiába is hazudnék reggelente.
(Mert neked egyáltalán nem is akarok.)
Mert hozzád véres kötelek, láthatatlan nyúlós szálak.
Mert téged már egyszer, egy másik életben is csendesre szerettelek.

*Mert én sosem maradhatok a belső zsebedbe bújva.
Mert bennem nem elég erős az élni vágyás.
Mert nekem hiába is mondd, hogy széppé éljük ketten a csendeket.
(Mert neked egyáltalán nincsenek csendjeid.)
Mert te engem még soha, egyetlen pillanatig sem szerettedl.*

*A mi kívül esik a ragozáson.
A mi kívül esik az éveken.*

Aki mellett úgy lehet lépni, hogy nem hagysz lábnyomot

Felelem.

*Héliumos lufit ad a kezembe, mázsás követ köt a bokámra.
Mert különben velem mindig csak a baj.*

Felelem.

*Gyümölcsöt és sajtot teszek az asztalra, ő inkább a húsomba mar.
Mert mit flancolok megint ezzel is. Esztétikával nem lehet jóllakni.*

Még mindig felelem.

*Fényt gyújt. Szerinte kiemel. Fény leszek. Kitakar.
Mert lehetnék kicsit hálásabb. Sehol sem lennék nélküle.*

Még mindig felelem.

*Gyermekeket szülök, szépre nevelem. Ő majd férfit farag belőle, ha lesz rá
ideje.
Mert most ne akarjak én valaki lenni. Legyek csak, aminek választott, anya.
Még egyszer felelem. Szedjem össze magam.
Hálás asszonyok nem szoktak sírni.*

A rendes nők úgy lépnek, hogy nem hagynak lábnyomot.